

ŽIVOTOPIS

Svatava Straková

Paní Svatava Straková se narodila 30. července 1946 ve Zlíně. Za svobodna se jmenovala Polášková a jak její jméno napovídá, její rodina byla po generace spojená s polem a se zemědělstvím. Celý život bydlela v malé obci Jaroslavice, která je nyní územní částí města Zlína. Její otec pocházel také ze Zlína a maminka z Bošovic, což je obec nedaleko od Brna. Je nejstarší ze 4 sester, 2 sestry se narodily během 3 let po narození pamětnice a sestry spolu vyrůstaly jako trojčata a dodnes udržují velmi blízké vztahy, její 3. sestra se narodila o 10 let později.

Když začala na počátku 50. let v Jaroslavicích kolektivizace zemědělství, její rodina byla nucena ke vstupu do družstva, což ale odmítal staříček Polášek, který byl majitelem hospodářství a chtěl zachovat staré pořádky. Rodině se dařilo odolávat tlaku od roku 1952 až do roku 1957. Situace rodiny už tou dobou ale byla neúnosná a rodině bylo vyhrožováno, že pokud konečně nepodepíše vstup do družstva, tak že přijde o všechno. Maminka pak pracovala na kravíně a tatínek jezdil s koňmi a později s traktorem. Rodina přišla o polnosti, o dobytek, koně, a zvířata byla přidělena do nově postaveného kravína v Jaroslavicích, který však nevyhovoval potřebám zvířat a byla tam plíseň a vlhko. Paní Straková vzpomíná, jak jednou přišel jeden "Ostravák" a dovedl jim domů před zimou krávy, aby se o ně postarali. Rodina ale neměla seno, nic a tak její rodiče požádali maminčinu rodiče z Bošovic, kteří pěstovali řepu, a ti jim na voze v zimě, ve sněhu přivezli krmivo pro zvířata, aby vůbec zimu přežila. Na jaro si pak pro zvířata z družstva zase přišli a odebrali jim je, jakmile se zase na pastvinách zazelenalo.

Školní léta strávila paní Svatava v obecní škole v Jaroslavicích, která byla postavena v roce 1929. Vzpomíná s láskou na paní Balajkovou, která byla ve škole školnicí a uklízečkou, nosila do školy uhlí a zatápěla ještě před příchodem dětí v kamnech. Byla i členkou červeného kříže a děti při úrazech i ošetřovala a všichni ji oslovovali "teto". V první třídě děti učil pan řídící Apolenář, 2. a 4. třídu učila slečna učitelka Chmelařová a 3. a 5. třídu je učil pan učitel Machalík. Na toho také velmi vzpomíná, neboť měl obrovské znalosti a dovednosti a naučil děti mimo jiné roubovat stromy, zpívat, hrát na housle, založil v Jaroslavicích i valašský kroužek a vedl i divadelní kroužek. Představení se hrála i v lese, kde se připravily kulisy a hrály se hry s pohádkovou i valašskou tematikou.

Od 6. třídy pak chodila na školu na Zálešnou ve Zlíně, v 7. a 8. třídě zase chodila na Bartošovu čtvrť. Navštěvovala i 9. třídu, ale pak musela nastoupit do učení do Svitu, protože rodina potřebovala příjímek do rodinného rozpočtu, což paní Svatavu mrzí dodnes, že nemohla dále studovat. Nastoupila pak do učení ve Svitu a vyučila se strojní obuvnicí, potom pracovala jako plánovačka, potom dělala skladnici a nakonec až do důchodu pracovala jako nákupce.

Paní Svatava se vdávala v roce 1968 a s láskou vzpomíná na svého manžela, který byl všestranně nadaný a celý život jí byl velkou oporou. Postavili společně svépomocí dům,

manžel hrál na mnoho hudebních nástrojů včetně klarinetu a saxofonu, pilotoval letadlo, pořídili si společně i loď, která kotvila v Novomlýnské nádrži a na kterou často s rodinou po revoluci jezdili. Paní Svatava má 2 děti, 4 vnoučata a prozatím 5 pravnoučat. Je stále velmi aktivní, v 70 letech si udělala řidičský průkaz a zatím stále pracuje na recepci na Domě kultury ve Zlíně, což ji skrze setkávání se zajímavými lidmi velmi naplňuje.

V domácnosti se postupně starala o obě své babičky (stařenky) a vzkazuje dětem, jak je důležité udržovat aktivní vztahy se starší generací, neboť z jejich zkušeností a z jejich soužití lze pak čerpat celý život, tak jako ona nejvíc vzpomíná na svoji stařenku z Bošovic, se kterou zažila nejednu úsměvnou historku.